

faa ved Regnskabet — „findes nødvendige“. De skulle altsaa gjøre Antegninger over enhver Afvigelse imellem Bevilling og Regnskab, og det er da Thinget, der tager Beslutning i saa Henseende, men ikke Statsrevisorerne, hvilket ogsaa er klart af det Efterfølgende. Det heder nemlig: „Efterat dette Udkast i 8te Dage har været ublagt i Samlingsværelset til Eftersyn for de øvrige Statsrevisorer, eller, saafremt der ikke har været Anledning til nogen Antegning ved det enkelte Regnskab, dette selv med en Erklæring herom i samme Tid der har været henlagt“; altsaa skal enhver Statsrevisor for sine Colleger træde frem med en Erklæring om enhver enkelt afvigende Post (Fischer: Nei, det skal han ikke!). So, det staaer jo meget tydeligt her, og det er ogsaa ganske nødvendigt, thi ellers maa enhver af Revisorerne selv see efter; enten maa han tage Meddelelserne fra sine Colleger paa Tro og Love, eller ogsaa maa han selv undersøge, hvorvidt de ere fuldstændigt gjorte, da han jo ellers ikke kan vide, om der ikke maatte være flere Antegninger at gjøre. Der er aldeles ikke Andet at gjøre — det ligger klart for — end naar Regnskabet kommer for, da at spørge: hvor ere Uoverensstemmelseerne? og derpaa at give Forklaring over dem, naar man har fundet dem, og gjøre sine Forslag til Antegninger til Ministeriet, om det behøves (Fischer: Ja, om det behøves!), men i alt Fald Forslag til Meddelelse om Uoverensstemmelsen, thi ellers bliver det Udvalg, som bliver nedsat til at undersøge Statsrevisorernes Arbejde, selv et Statsrevisorat. Jeg siger derfor, at enten maa Udvalget paa Tro og Love tage, hvad Statsrevisionen har leveret, og saa behøvede vi ikke hele det Referat til Thinget, eller det maa finde Sagen oplyst fra Statsrevisoratet saaledes, at den er let tilgængelig, eller ogsaa maa det selv give sig til at undersøge, og selv blive et Statsrevisorat. Derfor er det, at Statsrevisorerne maae være godt og rundeligt betalte, for at de kunne føle sig opfordrede til flittigt, alvorligt og strengt at gaae det Hele igjennem, og ikke vige tilbage for at give sine Meddelelser i en saa klar og fuldstændig Form, at de ere let tilgængelige for os. Det er et meget uheldigt Forsøg at ville indskrænke Statsrevis-

sionsarbeidet til det mindst Mulige; thi derved faae vi lidt efter lidt en meget slap Revision. Man skal vel lægge Mærke til, at den sidste Sætning i Instruxens § 2 viser, at enhver Statsrevisor maa ansee sig for opfordret til, naar han vil, at gaae det Hele igjennem, efter som der staaer: „Enhver Statsrevisor har Ret til at gjøre Antegninger, om endog ingen af de øvrige Statsrevisorer deri maatte være enig“. Det er altsaa klart, at hvad det gaaer ud paa er at staae tilbeie et fuldstændigt Beviis for, at Statsrevisorerne have efterseet, ikke hvad de selv maatte have fundet det passende at eftersee, men enhver Ting, saa at vi kunne dømme om, hvorvidt Eftersynet har været tilstrækkeligt eller ikke; dette er deres Pligt, og det staaer tydeligt nok i denne Paragraph. Enhver, som anseer det for rigtigt, at Statsrevisionsarbeidet gjøres til det meest Mulige, maa finde det overmaade let at udføre dette, medens Enhver derimod, som vil gjøre det til det mindst Mulige, paa en spidsfindig Maade prøver paa at bortdisputere af Ordspøiningen enhver Ting, der saaledes kan udelukkes. Jeg tager i denne Paragraph for det Første den Mening, der ligger i Ordspøiningen — og der er intet Sted her, der opstiller Statsrevisorerne som selvbestemmende med Hensyn til, hvad de ville gjøre eller ikke, — og dernæst tager jeg, hvad der naturligt ligger deri, nemlig at Statsrevisorerne skulle føle sig forpligtede til klart og tydeligt at oplyse enhver Uoverensstemmelse for os. Naar nu det ærede Medlem sagde: Dersom der af de 5,000 Rd., som vare bevilgede til Udgifter for Contoirhold, var 44 Rd., som ikke vare udgivne, skulde jeg saa gjøre noget Spørgsmaal i den Anledning? saa svarer jeg: Nei, aldeles ikke; der er ikke en eneste Post, der bevilges til at skulle udgives. Enhver Post, der ikke udgives, dens Afkøbsgibelse, er retsfordiggjort derved, at den ikke udgives, og det Høieste, Statsrevisionen kunde gjøre, naar den var bleven opmærksom paa, at Stats tjenesten var slet udført, var at sige: Denne Contoirtjeneste er udført forsømmeligt, skulde dette ikke ligge i, at man har villet spare disse 44 Rd. Dette var den eneste Anledning, der kunde være til at spørge Ministeriet. Dersom Statsrevisionen derimod i det